

ЩАСТИЕТО Е ОТ БОГА

chitanka.info

Имало двама братя; те били много имотни хора. Като им били уредени работите и нямали грижа за нищо, започнали да се препират: щастието на хората от Бога ли е, или е от хората? Един ден братята се спречкали; по-големият казвал, че щастието е от Бога, а по-малкият, че е от хората. Тогава те, за да изпитат кой е прав, тръгнали да пътуват, като взели със себе си много пари. Като вървели така, стигнали до едно село и там разпитали кой е най сиромах, па го повикали да дойде при тях. Като дошъл и го видели, че е гол-голеничък и няма нищо, дали му двайсет жълтици и му рекли: „Вземи тези пари, ама никой път да не казваш сполай на Бога, а нас да споменуваш.“ Щом свършили това, отишли си.

Сиромахът, като видял в ръцете си толкова пари, не могъл да се нарадва и отишъл тичешком у дома, да се похвали на жена си. Тя, вместо да се зарадва, взела да му се кара, че бил глупав и е взел чужди пари, които, като ги похарчи, не ще има от где да ги върне и го карала да върне парите на хората. Той не я послушал, а отишъл на пазара да види какво се продава, та да купи и да търгува. Но както вървял по пътя и си мислел, стигнал до касапницата и понеже бил толкова време сиромах и бил гладен, рекъл си: „Поне сега да взема един дроб“. После тръгнал да си ходи у дома. Като вървял по пътя, съзрял, че над главата му хвърчи един гарван. Помислил, че този гарван иска да му грабне дроба и взел да го крие под дрехата си. Но когато приближил до къщата си, гарванът се спуснал и му грабнал калпака от главата, гдето били скрити парите, и не се видял вече. Сиромахът започнал да плаче колкото му глас държи. Не му стигало това, ами когато си отишъл у дома и разправил на жена си какво му се случило, тя почнала да му кряска, че той бил такъв и онакъв и че тя знаела, че той ще похарчи парите по орли и гарвани. Сетне взели да плачат и двамата и се чудели откъде ще върнат парите, когато им ги поискат.

Изминало се година време и двамата братя дошли в селото да видят какво е направил сиромахът с парите. Той им разказал нещастието си и те тогава му дали четиридесет жълтици и пак му заръчали: „Вземи и тези пари, и прави с тях каквото знаеш, но пак да не споменуваш Бог, а нас“.

Сиромахът взел парите, отнесъл ги у дома и без да каже на жена си, скрил ги в едно гърне, гдето туряли трици. После отишъл на пазара да потърси някаква стока да купи. Докато бил по пазара, край къщата

минал ябълкар и децата започнали да искат ябълки. Като нямала с що да им купи, майка им занесла триците и взела за тях ябълки. Но ябълкарят, като нямал где да тури триците, дал на жената ябълки и за гърнето, та взел и него с триците. Вечерта дошъл мъжът и отишъл право при гърнето, но не намерил нищо. Попитал жена си и тя му казала, че го дала на ябълкаря за ябълки. Той започнал да се кара и да си кърши ръцете, но ябълкарят го нямало вече.

Днес-утре, минала пак година и двамата братя пак дошли да видят какво е направил сиромахът с парите. Той пак им разказал, какво се било случило с парите. Тогава те му дали два куршума: един за него, другия за жена му.

Като стигнал у дома си, той разказал на жена си какво му дали. Но тя, от яд и гняв, че му дали куршуми, захвърлила ги нейде на полицата. Къщата им била край реката. Веднъж минали оттам рибари и понеже им се били скъсали куршумите от мрежата, попитали жената, не се ли намира у тях куршум, та да им даде да си закърпят мрежата. Жената си наумила за двата куршума, подирила ги, намерила ги и ги дала на рибарите. Те, като си закърпили мрежата, казали, че ще хвърлят мрежата в реката и каквото се улови от първия път, ще го дадат на нея за куршумите. Тогава хвърлили мрежата и се уловила една риба, която дали на жената. Вечерта жената разпрала рибата да я очисти и сготви, но, за чудо, извадила от корема ѝ едно камъче, което светело като слънце. Те не знаели, че това камъче е много скъпо, и го държали вместо светило.

Срещу тяхната къща живеел един златар. Той съгледал, че сиромашката къща цяла нощ свети и се чудел отгде намира сиромахът пари за светило, като няма за хляб и децата му по цели дни гладуват. Най-сетне златарят поискал да разбере каква е работата, отишъл една вечер у сиромаха и много се зачудил, като видял, че това, което свети, било елмаз. Златарят поискал да го купи и рекъл на сиромаха: „Искай, съседе, какво ще искаш, само ми дай това камъче“. Сиромахът, като не знаел колко струва камъчето и че е скъпо, отговорил: „Дай ти колкото струва.“ Златарят дал десет жълтици. Сиромахът мислел, че златарят се шегува, та му рекъл. „Дай колкото струва“. Златарят дал двайсет, после петдесет и най-сетне сто жълтици. Сиромахът, като видял, че му дава толкова пари, разбрал каква е работата и не му дал камъчето, а рекъл да го отнесе на царя и да му го даде дар.

Станал сиромахът, отишъл при царя и му дал камъчето, като му рекъл: „Царю, намерих това камъче и като изпитах и разбрах, че е много скъпо, помислих си, че на цар прилича да го има; затова го донесох и го давам на тебе дар“. Царят взел камъчето и попитал какво иска в замяна, но сиромахът нищо не искал. Най-сетне царят настоял, че трябва да вземе нещо за камъчето. Тогава сиромахът казал, че каквото му даде царят, ще е благодарен. Царят го разпитал какъв е и откъде е и му дал цялата земя, където живеел, в която да бъде владетел и да я управлява, при което пратил свои хора в онази земя, да разкажат на мало и голямо, че си имат нов господар и да го слушат.

Всичко това станало и сиромахът заживял като цар на земята си. Двамата братя, както дохождали всяка година да видят сиромаха какво е направил с парите, дошли и тази година да видят какво е направил с куршумите. Новият владетел стоял на прозореца и видял, че минават двамата братя. Той пратил да ги повикат. Те не искали да идат при господаря, но и не можели да потъпчат господарската дума, та дошли, поклонили му се и го помолили да им каже защо ги вика. Владетелят ги попитал познават ли го кой е. Те, като не могли и да си помислят, че онзи сиромах може да е станал господар, отговорили, че не го познават.

Тогава владетелят им се открил и им казал: „Аз съм онзи сиромах, на когото вие давахте пари, за да ме направите богат без Божията воля, но нищо не направихте. Когато ми дадохте двата куршума, за да се убием с жена ми, Бог ми помогна да стана, какъвто ме виждате сега“.

Тогава малкият брат признал грешката си и повярвал, че всичко е от Бога и че без неговата воля нищо не става.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.